

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/104/2017
Identifikačné číslo spisu: 7017200050
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7017200050.1

ROZSUDOK

M. súd P. republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančeniča, v právnej veci žalobcu: T. F. P., bytom B., G. XX, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Špitálska ulica 8, Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 1Sa/3/2017-39 zo dňa 09. júna 2017, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .
- II. Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh žalobcu na prerušenie konania z a m i e t a .
- III. Žiadny z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US6/SSVODPPKPC1/SOC/2016/11536 zo dňa 05.12.2016, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice č. KE1/OPPNKĹZPaČ/SOC/2016/119412-0020 zo dňa 03.08.2016 o nepriznaní peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov na diétne stravovanie. Zamietol tiež návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 SSP. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a po vypočutí žalovaného na pojednávaní, oboznámení sa s administratívnymi spismi prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu dospel k záveru, že žalobe žalobcu nemožno priznať úspech. Krajský súd zdôraznil, že podľa § 18 ods. 18 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov fyzická osoba, ktorá žiada o peňažný príspevok na kompenzáciu okrem fyzickej osoby, ktorá žiada o peňažný príspevok na opatrovanie, a fyzická osoba, na ktorej opatrovanie sa príspevok žiada, vyhlasuje na osobitnom tlačive uvedenom v prílohe č. 15, či hodnota majetku, ktorý vlastní, je vyššia ako 39.833 eur.

Ak hodnota majetku fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím je vyššia ako 39.833 eur, peňažný príspevok na kompenzáciu sa neposkytne alebo sa odníme a zastaví sa jeho výplata (§ 41 ods. 12 zákona č. 447/2008 Z. z.). Krajský súd poukázal na to, že žalobca v žalobe namietal výlučne nesúlad ustanovení § 38 ods. 17, § 41 ods. 12 a § 18 ods. 18 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov s článkom 5 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím. Skonštatoval však, že žalobca ničím nepreukázal, že je napadnutým rozhodnutím žalovaného diskriminovaný. Dôvodil, že ak žalobca nesplnil vnútroštátnym zákonom stanovené podmienky (§ 18 ods. 18 zákona č. 447/2008 Z. z.), potom mu príspevok na diétne stravovanie nemohol byť priznaný. Z iného dôvodu žalobca preskúmané rozhodnutie nenapáda. K návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku krajský súd uviedol, že ho zamietol z dôvodu, že nie sú splnené podmienky na konanie o súlade ustanovení zákona č. 447/2008 Z. z. s článkom 5 ods. 1 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, keďže žalobca, tak ako aj všetky ostatné osoby, na ktoré sa aplikuje tento zákon, sú podľa jeho názoru posudzované rovnako a majú aj rovnaký nárok na svoju ochranu a požívajú aj rovnaký úžitok zo zákona, bez diskriminácie v porovnaní s inými jednotlivcami v Slovenskej republike.

3. Žalobca podal proti rozsudku krajského súdu včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP namietajúc, že krajský súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tiež rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že zákon č. 447/2008 Z. z. nepriznáva osobám s ťažkým zdravotným postihnutím s vyšším príjmom a majetkom nárok na rovnaký úžitok zo zákona, ako osobám s nižším príjmom a majetkom, pričom Dohovor OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím v žiadnom ustanovení neumožňuje vylúčiť určitú skupinu zdravotne ťažko postihnutých osôb z nároku na úžitok zo zákona. Tvrdil, že zvolený procesný postup krajského súdu (nepredloženie veci ústavnému súdu) má v danej veci takú intenzitu, ktorá ovplyvnila rozhodnutie vo veci samej. Rozdielne zaobchádzanie žalovaný a Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky odôvodňuje solidárnym prístupom. Dohovor OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím však takéto rozlišovanie neumožňuje, nakoľko priznáva všetkým zdravotne ťažko postihnutým osobám nárok na rovnaký úžitok zo zákona bez akejkoľvek diskriminácie. Došlo preto k porušeniu zákazu diskriminácie uvedeného v článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s článkom 1 Protokolu č. 1. S poukazom na uvedené navrhol, aby najvyšší súd konanie prerušil a vec predložil ústavnému súdu na rozhodnutie o súlade ustanovení § 38 ods. 17, § 41 ods. 12 a § 18 ods. 18 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov s článkom 5 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím alebo aby zrušil rozsudok krajského súdu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že na vecnej správnosti svojich rozhodnutí trvá a s odôvodnením rozsudku krajského súdu sa v celom rozsahu stotožňuje.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 SSP a dospel k záveru, že jej nemožno vyhovieť.

6. Predmetom kasačného konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o nepriznaní peňažného príspevku na diétne stravovanie podľa zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

7. V konaní nebolo sporným, že žalobca je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím odkázanou na sprievodcu, s mierou funkčnej poruchy 70 %. Rovnako nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalobca má z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia sociálne dôsledky v oblasti mobility, kde je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, v oblasti zvýšených výdavkov, kde je odkázaný na ich kompenzáciu v súvislosti so zabezpečením prevádzky motorového vozidla, tiež v

súvislosti s diétnym stravovaním a aj v súvislosti s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia.

8. V komplexnom posudku č. UPS/US6/SSVODPPKPC2/SOC/2016/12300 zo dňa 29.11.2016 Oddelenie peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností Košice, Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava navrhlo kompenzovať sociálne dôsledky žalobcu v oblasti mobility peňažným príspevkom na kúpu osobného motorového vozidla s automatickou prevodovkou a v oblasti zvýšených výdavkov peňažným príspevkom na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla, peňažným príspevkom na kompenzáciu zvýšených výdavkov na diétne stravovanie a aj peňažným príspevkom na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia.

9. Žalobca výhrady či námietky k posúdeniu jeho zdravotného stavu, k určení miery funkčnej poruchy, k určení oblastí, v ktorých mu sociálne dôsledky vznikajú a ani k navrhovaným druhom kompenzácií či k vykonanej sociálnej posudkovej činnosti nemal.

10. Napriek pre sťažovateľa pozitívnym záverom vyplývajúcim z lekárskej a sociálnej posudkovej činnosti, peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov na diétne stravovanie mu priznaný nebol, a to s poukazom na § 38 ods. 17 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého peňažný príspevok na zvýšené výdavky nemožno poskytnúť, ak príjem fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím je vyšší ako trojnásobok sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanoveného osobitným predpisom a tiež na ustanovenie § 41 ods. 12 zákona č. 447/2008 Z. z., podľa ktorého sa peňažný príspevok na kompenzáciu neposkytne alebo sa odníme a zastaví sa jeho výplata, ak hodnota majetku fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím je vyššia ako 39.833 eur.

11. Osobitným predpisom je zákon č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

12. Dôvod nesúhlasu žalobcu s rozhodnutím žalovaného však nespočíval ani v spôsobe výpočtu príjmu žalobcu na účely konania o peňažnom príspevku na zvýšené výdavky a ani vo vyhodnotení výšky hodnoty majetku, ktorý vlastní v kontexte zákonných ustanovení § 18 ods. 18 a § 38 ods. 17 zákona č. 447/2008 Z. z..

13. Pochybenie správnych orgánov prvého a druhého stupňa videl žalobca v aplikácii ustanovení § 41 ods. 12 a § 38 ods. 17 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v konaní a rozhodovaní o jeho žiadosti o peňažný príspevok na diétne stravovanie, nakoľko je presvedčený, že tieto ustanovenia sú v priamom rozpore s článkom 5 ods. 1 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, v ktorom článku zmluvné štáty uznávajú, že všetky osoby sú si rovné pred zákonom a podľa zákona a majú nárok na rovnakú ochranu a na rovnaký úžitok zo zákona bez akejkoľvek diskriminácie. Namietal, že v danej veci krajský súd vylúčil z aplikácie na daný prípad Dohovor OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, ktorý bol do nášho právneho poriadku inkorporovaný a je jeho súčasťou s režimom prednostnej aplikácie vo vzťahu k vnútroštátnemu právu podľa článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

14. Fyzická osoba, ktorá žiada o peňažný príspevok na kompenzáciu okrem fyzickej osoby, ktorá žiada o peňažný príspevok na opatrovanie, a fyzická osoba, na ktorej opatrovanie sa príspevok žiada, vyhlasuje na osobitnom tlačíve uvedenom v prílohe č. 15, či hodnota majetku, ktorý vlastní, je vyššia ako 39.833 eur. Podpis fyzickej osoby a fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím na vyhlásení overí príslušný orgán bez poplatku.

15. Ani správne orgány, ani krajský súd nespochybňovali, že Dohovor OSN o právach osôb so

zdravotným postihnutím je medzinárodnou zmluvou, ktorá má prednosť pred zákonmi podľa článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky. Nesúhlasili však s tvrdením žalobcu, že zákon č. 447/2008 Z. z. titulom úpravy uvedenej v § 38 ods. 17 poskytuje výhody len určitej skupine zdravotne ťažko postihnutých osôb, kde kritériom je ich majetok a príjem, čím dochádza k neodôvodnenej diskriminácii (a vylúčeniu z poskytovania príspevkov) skupiny zdravotne ťažko postihnutých osôb s vyšším príjmom a majetkom, čo podľa názoru žalobcu je porušením článku 5 ods. 1 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím. Z dôvodov uvedených nižšie a s poukazom na citovanú právnu úpravu, sa s týmto tvrdením žalobcu nestotožnil ani kasačný súd.

16. Podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, pokiaľ ide o hospodárske, sociálne a kultúrne práva, každý štát, ktorý je zmluvnou stranou tohto dohovoru sa zaväzuje prijať opatrenia v maximálnom rozsahu svojich prostriedkov a v prípade potreby aj v rámci medzinárodnej spolupráce s cieľom postupne dosiahnuť plnú realizáciu týchto práv bez toho, aby to malo vplyv na záväzky obsiahnuté v tomto dohovore, ktoré sú v súlade s medzinárodným právom bezprostredne uplatniteľné.

17. Podľa článku 28 ods. 1 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, zmluvné strany uznávajú právo osôb so zdravotným postihnutím na primeranú životnú úroveň pre ne aj pre ich rodiny vrátane dostatočnej výživy, oblečenia a ubytovania a na ustavičné zlepšovanie životných podmienok a podniknú príslušné kroky, ktorými zaručia a presadia uplatňovanie tohto práva bez diskriminácie na základe zdravotného postihnutia.

18. Podľa článku 28 ods. 2 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, zmluvné strany uznávajú právo osôb so zdravotným postihnutím na sociálnu ochranu a na využívanie tohto práva bez diskriminácie na základe zdravotného postihnutia a podniknú príslušné kroky, ktorými zaručia a presadia uplatňovanie tohto práva vrátane týchto opatrení s cieľom:

- a) zabezpečiť osobám so zdravotným postihnutím rovnaký prístup k službám zásobovania obyvateľstva čistou vodou a zabezpečiť im prístup k vhodným a cenovo dostupným službám, pomôckam a k iným formám pomoci pre potreby súvisiace so zdravotným postihnutím;
- b) zabezpečiť osobám so zdravotným postihnutím, najmä ženám a dievčatám so zdravotným postihnutím a starším osobám so zdravotným postihnutím, prístup k programom sociálnej ochrany a k programom znižovania chudoby;
- c) zabezpečiť osobám so zdravotným postihnutím a ich rodinám, ktoré žijú v chudobe, prístup k pomoci od štátu s úhradou výdavkov súvisiacich so zdravotným postihnutím vrátane vhodného vzdelávania, poradenstva, finančnej pomoci a odľahčovacích služieb;
- d) zabezpečiť osobám so zdravotným postihnutím prístup k programom verejnej bytovej výstavby;
- e) zabezpečiť osobám so zdravotným postihnutím rovnaký prístup k dávkam a programom dôchodkového zabezpečenia.

19. Podľa článku 1 zákona č. 461/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

20. Podľa článku 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

21. Podľa článku 55 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, hospodárstvo Slovenskej republiky sa zakladá na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej trhovej ekonomiky.

22. Podľa článku 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, občania majú právo na prácu. Štát v primeranom rozsahu hmotne zabezpečuje občanov, ktorí nie z vlastnej viny nemôžu toto právo vykonávať. Podmienky ustanoví zákon.

23. Podľa článku 39 ods. 1 až 3 Ústavy Slovenskej republiky, občania majú právo na primerané hmotné

zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa. Každý, kto je v hmotnej núdzi, má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok. Podrobnosti o právach podľa odsekov 1 a 2 ustanoví zákon.

24. Podľa článku 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

25. Je teda právom štátu, aby v súlade s čl. 39 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v zákone upravil podrobnosti o práve na primerané hmotné zabezpečenie (v starobe či nespôsobilosti na prácu). Všetkých základných práv, ktoré sa priznávajú aj podľa článku 39 Ústavy Slovenskej republiky, sa možno domáhať iba v medziach zákonov, ktoré vykonávajú ustanovenia čl. 39.

26. Peňažné príspevky na kompenzáciu zvýšených výdavkov v Slovenskej republike systémovo zaraďujeme k sociálnej pomoci ako jednému z troch pilierov sociálnej politiky. Sociálna pomoc je prejavom solidarity (medzi jednotlivými skupinami obyvateľstva) vychádzajúcej z ľudského porozumenia, súdržnosti, zodpovednosti a pospolitosti. Dominantným princípom sociálnej pomoci je princíp subsidiarity, teda podpornej pomoci. Odzrkadľujúc určitý politický a spoločenský konsenzus sociálna pomoc (zahŕňajúc kompenzačné príspevky) predstavuje podporu osôb bez dostatočného príjmu a iných zdrojov, ktorá je špeciálne určená na redukciu chudoby. V tomto kontexte je potrebné vnímať a vykladať zákonnú úpravu uvedenú v zákone č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorého cieľom je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti za podmienok a v oblastiach ustanovených týmto zákonom. Ide teda o podporu sociálnej inklúzie, ktorá však má svoje zákonom stanovené vecné, procesné a kompetenčné pravidlá a tým aj limity.

27. Podľa článku 14 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

28. Nezakazuje teda členským štátom zaobchádzať s jednotlivými skupinami odlišne za účelom odstránenia skutočných nerovností medzi nimi, pričom za určitých okolností by práve neodlišné zaobchádzanie mohlo podmieniť porušenie tohto článku. Rozdielnosť zaobchádzania pritom možno ako diskriminačnú vnímať práve vtedy, keď nie je objektívne a rozumne ospravedlniteľná, nesleduje legitímny cieľ či v prípade ak neexistuje primeraný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom.

29. Štát teda požíva mieru voľnej úvahy pri posúdení, či a v akom rozsahu odlišnosti v inak podobných situáciách ospravedľujú rozdielne zaobchádzanie predovšetkým pri všeobecných opatreniach ekonomickej a sociálnej politiky ako je tomu i v danom prípade. Zavedením podmienky maximálneho príjmu viazaného na násobok sumy životného minima podľa názoru kasačného súdu k neprípustnému zásahu do právnej istoty nedošlo. Takéto kritérium nemožno považovať ani za diskriminačné, keďže sa bez rozdielu týka všetkých osôb s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorých príjem pre jednu plnoletú fyzickú osobu presahuje trojnásobok sumy životného minima podľa osobitného predpisu. Je pritom právom štátu, aby v súlade s čl. 39 ods. 3 Ústavy upravil podrobnosti o práve na primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu či v starobe v zákone. Právna úprava v zákone č. 447/2008 Z. z. napriek tomu, že obsahuje limity (z hľadiska príjmu a majetku vo vlastníctve žiadateľa) pre samotný vznik nároku na peňažné príplatky, plne korešponduje prevzatým medzinárodnoprávnym záväzkom.

30. Kasačný súd pripomína, že sociálna pomoc je financovaná zo štátneho rozpočtu pre osoby so zdravotným postihnutím a osoby v hmotnej núdzi na základe životného minima.

31. Sociálna pomoc spolu s inštitútmi ako je podpora v nezamestnanosti, aktívny politika trhu práce, minimálna mzda, minimálne dávky z poisťných systémov či príspevok na bývanie tvorí tzv. sociálnu záchrannú sieť ako garanciu minimálneho štandardu. Sociálna pomoc dotvára systém náhradných zdrojov a je založená na preukázaní nielen jej opodstatnenosti (potrebnosti) ale zároveň aj na preukázaní chýbajúcej schopnosti zabezpečiť sa vlastným pričinením.

32. V kontexte § 2 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. potom peňažný prostriedok na diétne stravovanie, o ktorý požiadal aj sťažovateľ, kompenzuje sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia (zvýšené výdavky) s cieľom zmierniť ho alebo prekonať, a to práve a výlučne formou poskytnutia peňažných prostriedkov (peňažného príspevku).

33. Nastavenie stropu (výšky) príjmu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, nad ktorý už nie je možné objektívne konštatovať, že peňažný príspevok bude náležite plniť svoju nosnú kompenzačnú funkciu pretože potenciálny adresát preukázateľne disponuje takým príjmom, z ktorého sa vie v tomto ohľade zabezpečiť sám, nemožno bez ďalšieho chápať ako diskrimináciu tých osôb, ktoré sú zdravotne ťažko postihnuté, no dosahujú vyšší príjem (resp. majú majetok) ako sa to nesprávne domnieva sťažovateľ.

34. Z predloženého spisového materiálu nepochybne vyplýva, že sťažovateľ trpí cukrovkou II. typu na intenzifikovanom inzulínovom režime v štádiu chronických komplikácií, ktorý stav si skutočne vyžaduje obstarávanie osobitných potravinových výrobkov spojených s dodržiavaním diétneho režimu a že z tohto dôvodu mu skutočne vznikajú mimoriadne výdavky. Indikáciu opodstatnenosti a potrebnosti sociálnej pomoci relevantne a správne skonštatovali samotné správne orgány a aj krajský súd.

35. Príspevok na diétne stravovanie však žalobcovi nebolo možné priznať z dôvodu jeho preukázaného príjmu (podľa § 38 ods. 17 zákona č. 447/2008 Z. z.) a tiež z dôvodu vlastníctva majetku nad sumu 39.833 eur (§ 41 ods. 12 zákona č. 447/2008 Z. z.), nakoľko jednak výška príjmu sťažovateľa a jednak aj hodnota jeho majetku, mu objektívne umožňuje, aby si dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia vykompenzoval z vlastných finančných zdrojov. Sťažovateľ je v pozitívnom zmysle slova natoľko aktívny a produktívny, že znevýhodnenie, ktoré v oblasti zvýšených výdavkov skutočne reálne má, dokáže (napriek svojmu skutočne ťažkému zdravotnému postihnutiu) prekonať vlastnou zásluhou a vlastným pričinením (resp. zhodnotením vlastného majetku).

36. Sťažovateľ ako fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím nie je v situácii hmotnej ani sociálnej núdze, čo v konečnom dôsledku ani sám sťažovateľ nenamietal. Nemal výhrady k záveru správnych orgánov, že jeho priemerný mesačný príjem v roku 2015 bol vyšší ako trojnásobok sumy životného minima a ani k záveru, že vlastní majetok v hodnote prevyšujúcej 39.833 eur. Kasačný súd v kontexte bodu 26. odôvodnenia nemohol prisvedčiť kasačnej námietke sťažovateľa, že sa voči nemu postupovalo diskriminačne, keď mu neboli priznané rovnaké výhody a rovnaký úžitok zo zákona práve z dôvodu jeho vyššieho príjmu a majetku.

37. Napriek strohému odôvodneniu krajského súdu, kasačný súd jeho rozsudok považoval za vecne správny, pričom prihliadnuc na zásadu hospodárnosti konania, sám komplexnejšie uviedol všetky dôvody, ktoré ho vzhľadom na dostatočne zistený skutkový stav veci i jej správne právne posúdenie viedli k prijatiu záverov zhodných s názorom nielen krajského súdu ale i oboch stupňov správnych orgánov.

38. Kasačný súd neuznal za náležitú námietku sťažovateľa, že neprerušenie konania a nepodanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov na Ústavný súd Slovenskej republiky je potrebné považovať za porušenie jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, či práva na účinný prostriedok nápravy podľa § 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 59 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 5 Listiny.

39. Krajský súd správne poukázal na to, že na postup podľa ustanovenia § 100 ods. 1 písm. b/ Správneho súdneho poriadku nemá účastník konania právny nárok a v konečnom dôsledku žalobca v žalobe namietal jedine nesúlad príslušných ustanovení (uvedených vyššie) zákona č. 447/2008 Z. z. s článkom 5 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím. Žalobca síce citoval všeobecné právne závery z rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky, v týchto však ide o celkom iné skutkové prípady a právne závery, navyše, žalobca ich nestotožnil so svojím prípadom v danej veci, čo nie je postačujúce.

40. O návrhu sťažovateľa, aby konanie podľa § 100 ods. 1 písm. b/ prerušil kasačný súd a aby vec predložil Ústavnému súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o súlade ustanovení § 38 ods. 17, § 41 ods. 12 a § 18 zákona č. 447/2008 Z. z. z 29.10.2008 o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov s článkom 5 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, kasačný súd rozhodol tak, že ho zamietol, nakoľko ho (tak ako aj krajský súd) nepovažoval za opodstatnený, keďže v kontexte všetkých argumentov uvedených už vyššie (na rozdiel od názoru sťažovateľa) dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre vyvolanie konania o súlade právnych predpisov.

41. Záverom kasačný súd už len pre úplnosť poznamenáva, že v konaní o kasačnej sťažnosti vo veci konania o správnej žalobe v sociálnych veciach podľa § 6 ods. 2 písm. c/ Správneho súdneho poriadku sťažovateľ nemusí byť zastúpený advokátom.

42. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd v súlade § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a § 168 SSP, nakoľko sťažovateľ nebol v kasačnom konaní úspešný a na strane žalovaného nevzhliadol dôvod, pre ktorý by mohol spravodlivo požadovať náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

43. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.